

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของหัวข้อการวิจัย

ในปัจจุบัน ประเทศต่าง ๆ ในโลกให้ความสำคัญต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ เป็นอันมาก ทั้งนี้เนื่องจากความก้าวหน้าในทางอุตสาหกรรม ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตลอดจนความสะดวกรวดเร็วในการติดต่อคมนาคม ทำให้ประเทศต่าง ๆ มีความใกล้ชิดกัน ต้องพึ่งพาอาศัยกันมากขึ้น จึงเกิดความจำเป็นที่จะต้องเรียนภาษาต่างประเทศ เพื่อใช้เป็นสื่อในการติดต่อกันในทางต่าง ๆ

ในบรรดาภาษาต่างประเทศทั้งหลาย ภาษาอังกฤษนับว่าเป็นภาษาที่สำคัญและแพร่หลายที่สุด อาจกล่าวได้ว่า แทบทุกประเทศในโลกเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ¹ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่จำเป็นในการศึกษาชั้นสูงทั้งในและนอกประเทศ ในการสมัครงานผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดีมักจะมีมากกว่าผู้สมัครงานคนอื่น ๆ นอกจากนี้ ความก้าวหน้าในทางวิชาการ ตำรับตำราต่าง ๆ ก็มีการจัดพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ ผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษจึงสามารถเข้าใจความคิด ทักษะคติ วัฒนธรรมของชาติอื่น ตลอดจนความก้าวหน้าทางวิทยาการ ความเคลื่อนไหวของโลกทั้งในทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และอื่น ๆ

ประเทศไทยก็ได้เล็งเห็นความสำคัญดังกล่าวของภาษาอังกฤษ จึงมีกติกากำหนดไว้ในหลักสูตรให้มีการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ในการศึกษาชั้นประถมศึกษา ซึ่งเป็นการศึกษาภาคบังคับของประเทศก็มีกติกากำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษา

---

¹F.G. French, Teaching English as an International Language (London : Oxford University Press, 1963), p.1.

ตอนปลาย² นอกจากนี้ภาษาอังกฤษก็ยังเป็นวิชาบังคับในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอน
ปลายสามัญควย

จุดมุ่งหมายของการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยก็เช่นเดียวกับจุดมุ่งหมาย
ของการสอนภาษาต่างประเทศโดยทั่วไป นั่นคือมุ่งฝึกให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการใช้
ภาษา นั่นคือทักษะในการฟัง ทักษะในการพูด ทักษะในการอ่าน และทักษะในการเขียน
ผู้เขียนจะมีทักษะดังกล่าวได้ก็ต่อเมื่อสามารถใช้องค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการของภาษา
คือ ระบบเสียง คำศัพท์ และระบบไวยากรณ์ ได้อย่างอัตโนมัติ ดังที่นักภาษาศาสตร์
หลายคนได้แสดงความเห็นไว้สอดคล้องกันดังนี้

A person has 'learned' a foreign language when he has
thus first, within a limited vocabulary, mastered the sound
system (that is, when he can understand the stream of speech
and achieve an understandable production of it) and has,
second, made the structural devices (that is, the basic arrange-
ment of utterances) matters of automatic habit.³

Most are in agreement about the importance of knowing
the sound system (or the phonology) of the language, of using
appropriate words and correct grammatical structures habitually
in speaking and in writing, and of being able to read with
facility.⁴

---

²กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรประโยคประถมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช
2503 (พระนคร : กรุงเทพมหานคร, 2503), หน้า 4.

³Charles C. Fries, Teaching and Learning English as a Foreign
Language. (Ann Arbor: The University of Michigan Press, 1948), p.3.

⁴Mary Finocchiaro, Teaching English as a Second Language
(New York : Harper and Row, Publishers, Revised ed., 1969), p.5.

Learning a second language is defined as acquiring the ability to use its structure within a general vocabulary under essentially the conditions of normal communication among native speakers at conversational speed.⁵

จึงเห็นได้ว่า การเรียนรู้คำศัพท์ในภาษาหนึ่งไม่สามารถทำให้เราพูดภาษานั้นได้ ถ้าเราไม่เรียนรู้โครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษา⁶ ความแตกต่างทางด้านโครงสร้างของภาษาต่าง ๆ นั้นเป็นความแตกต่างที่สำคัญที่สุดของภาษา⁷ เราจะไม่สามารถพูดหรือเข้าใจภาษาได้อย่างอัตโนมัติถ้าหากเรายังไม่มีความรู้เรื่องโครงสร้างของภาษา⁸

เมื่อโครงสร้างไวยากรณ์เป็นสิ่งสำคัญของภาษาดังนี้ ในการสอนจึงควรให้ความสำคัญแก่โครงสร้างไวยากรณ์เท่า ๆ กับองค์ประกอบอื่น ๆ วิลเลียม ฟรานซิส แมคคีย์⁹ (William Francis Mackey) กล่าวว่า การสอนใด ๆ ก็ตาม จะต้องประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้

1. การเลือกเนื้อหาที่จะสอน (Selection)
2. การจัดลำดับเนื้อหา (Gradation)

---

⁵Robert Lado, Language Teaching : A Scientific Approach (New York : McGraw-Hill, Inc., 1964), p. 33.

⁶Fries, op.cit., p. 2.

⁷Lado, op.cit., p. 14.

⁸Leon A. Jakobovits, Foreign Language Learning : A Psychological Approach (Rowley, Massachusetts : Newbury House Publishers, Second Printing, 1971), p. 25.

⁹William Francis Mackey, Language Teaching Analysis (London: Longman, Green and Company Limited, 1965), p. 157.

3. การเสนอ (Presentation)

4. การฝึกหัดซ้ำ ๆ (Repetition)

ในการเลือกเนื้อหาที่จะสอนนั้น อาจถือตามหลักเกณฑ์ต่อไปนี้

1. Frequency เนื้อหาคงกล่าวปรากฏบ่อยครั้ง เพียงใด

2. Range ขอบเขตของเนื้อหา เนื้อหานั้นจะปรากฏได้ในสถานการณ์ต่างๆ ไป

หรือปรากฏเฉพาะสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง

3. Availability การใช้ เช่นคำว่า blackboard เป็นคำที่มี availability สูง สำหรับสถานการณ์ในห้องเรียน

4. Coverage เนื้อหานั้นครอบคลุมเนื้อหาอื่น ๆ ได้มากน้อยเพียงใด เช่น คำว่า bag มี coverage สูง เพราะใช้แทนคำหลาย ๆ คำได้ เช่น suitcase, valise, handbag, sack

5. Learnability เนื้อหานั้น ๆ ง่ายต่อการเรียนเพียงใด¹⁰

การเลือกเนื้อหาในภาษาอังกฤษเท่าที่ใดกระทำกันนั้นส่วนใหญ่เป็นการเลือกเนื้อหาที่เป็นคำศัพท์ โดยใช้ความถี่ (frequency) เป็นเกณฑ์ ส่วนการเลือกเนื้อหาที่เป็นโครงสร้างไวยากรณ์โดยใช้ความถี่เป็นเกณฑ์นั้นกระทำกันน้อยกว่า ทั้งนี้เนื่องจากยังมีความขัดแย้งกันอยู่เกี่ยวกับการวิเคราะห์ประโยคและการแบ่งประโยคเป็นชนิดต่าง ๆ อย่างไรก็ตามการคัดเลือกโครงสร้างทางไวยากรณ์โดยวิธีดังกล่าวนี้มีประโยชน์ต่อการสอนในแง่ที่จะช่วยจัดแบบสร้างที่ไว้กัน และเพื่อช่วยการตัดสินใจของครูในการเลือกโครงสร้างที่มีความสำคัญใกล้เคียงกัน¹¹ โดยเหตุที่การวิจัยในเรื่องนี้มีผู้กระทำกันน้อย และยังไม่มีการวิจัยในประเทศไทย ผู้วิจัยจึงสนใจใคร่จะศึกษาถึงความถี่ของโครงสร้างทางไวยากรณ์ แล้วเลือกโครงสร้างที่มีความถี่สูงนำเสนอเพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูในการ

¹⁰Ibid., pp. 176 - 184.

¹¹Ibid., p. 191.

เลือกสอนโครงสร้างไวยากรณ์ เหตุที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์จากหนังสืออ่าน เนื่องจากได้มีกรวิจัยแล้วว่า โครงสร้างไวยากรณ์ที่ปรากฏในหนังสืออ่านนั้นมีโครงสร้างซับซ้อนและมีเพิ่มมากกว่า โครงสร้างที่ปรากฏในหนังสือแบบเรียนไวยากรณ์เป็นส่วนมาก¹²

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยนี้มุ่งที่จะศึกษาความถี่ของ โครงสร้างภาษาของประโยคและอนุประโยค ในหนังสืออ่านภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งเป็นประโยคและอนุประโยค ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เพื่อเป็นแนวทางแก่ครูในการเลือกโครงสร้างมาสอน และเพื่อเป็นเกณฑ์ในการเลือกหนังสืออ่านสำหรับนักเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

1. โครงสร้างภาษาที่จะนำมานับหาความถี่คือ โครงสร้างภาษาของประโยคและอนุประโยคที่อยู่ในเกณฑ์ซึ่งปรากฏในหนังสืออ่านภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 15 เล่ม คือ

- 1.1 A Pair of Spectacles
- 1.2 A Tale of Two Cities
- 1.3 Gandhiji : The Story of His Life
- 1.4 Jane Eyre
- 1.5 Little Women

---

¹² สุนีย์ สุขตระกูล, "การศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษที่สอนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย," (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2510), หน้า 170.

- 1.6 Lorna Doone
- 1.7 Oliver Twist
- 1.8 Rebecca
- 1.9 Seven Inventors
- 1.10 Six Physicists
- 1.11 The Murder of Roger Ackroyd
- 1.12 The Prisoner of Zenda
- 1.13 The Stories of Shakespeare's Plays
- 1.14 Vanity Fair
- 1.15 Who Did It First?

2. โครงสร้างที่ไม่น่าอ่านับหาความดี คือ โครงสร้างที่สอนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยถืองานของเพ็นทร์ สุนทรส เป็นเกณฑ์¹³

3. การแบ่งชนิดและส่วนประกอบของ โครงสร้างในการวิจัยนี้จะต่อเนื่องมาจากหนังสือต่อไปนี้

- 3.1 The Structure of English ของ ชาร์ลส์ ซี ฟรีช (Charles C. Fries), 1952.
- 3.2 The Mechanics of the Sentences ของ อลิซ ไฮด์ ฮัพพ์ (Alice Hyde Hupp), 1955.
- 3.3 Patterns of English ของ พอล โรเบิร์ตส์ (Paul Roberts).
- 3.4 Understanding English ของ พอล โรเบิร์ตส์ (Paul Roberts), 1958.

---

¹³ เพ็นทร์ สุนทรส, "การศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษที่สอนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น," (วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515).

3.5 The Structure of American English ของ กัมเบ็ลยู เนลสัน ฟรานซิส (W. Nelson Francis), 1958.

3.6 English Sentences ของ พอล โรเบิร์ตส์ (Paul Roberts), 1962.

3.7 Modern English Structure ของ บาร์บารา เอ็ม เอช สแตรง (Barbara M.H. Strang), 1969.

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. ครูสามารถนำโครงสร้างที่มีความถี่สูง มาสอนเด็กก่อนที่จะให้เด็กอ่าน เป็นการปูพื้นฐานในการอ่าน
2. ครูสามารถเลือกสอนโครงสร้างไวยากรณ์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ให้สอดคล้องกับโครงสร้างที่ปรากฏในหนังสืออ่าน
3. ครูสามารถเลือกหนังสืออ่านที่มีโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับความรู้ของนักเรียน
4. ครูสามารถใช้เป็นหนังสือประกอบในการออกข้อทดสอบความรู้ทางไวยากรณ์ของนักเรียน
5. ครูได้แนวทางในการจัดทำหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ให้โครงสร้างไวยากรณ์ที่สอนในชั้นเรียน มีความสอดคล้องกับโครงสร้างไวยากรณ์ในหนังสืออ่าน
6. ครูได้แนวทางในการจัดทำหลักสูตรชั้นมหาวิทยาลัย เพื่อให้บทเรียนต่อเนื่องกันไป
7. ครูได้เกณฑ์ในการเลือกหนังสืออ่านสำหรับนักเรียน นอกเหนือไปจากการใช้ความถี่ของศัพท์เป็นเกณฑ์¹⁴ เพื่อให้ได้หนังสืออ่านที่เหมาะสมกับนักเรียน ทั้ง

¹⁴ สุทา เมตไตรพันธ์, "ความถี่ของคำในหนังสืออ่านภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย," (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515).

ในคำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์

8. ครูได้แนวทางที่จะศึกษาและวิเคราะห์โครงสร้างไวยากรณ์หนังสือเล่มอื่น ๆ
ต่อไป

9. เป็นการเพิ่มผลงานวิจัยทางด้านการสอนภาษา

เครื่องหมายและคำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องหมาย

↔ หมายถึง ความสอดคล้องกันทางไวยากรณ์ระหว่างคำที่ลูกศรชี้
เช่น ประธานเอกพจน์ บุรุษที่สาม ปัจจุบันกาล กริยาเติม s

□ □ หมายถึง ภาคประธาน

□ □ □ □ หมายถึง ภาคแสดง เช่น [He] [smiled]

1 หมายถึง คำนามหรือสรรพนาม (Nominal Words)

2 หมายถึง คำกริยา (Verbs)

3 หมายถึง คำคุณศัพท์ (Adjectives)

4 หมายถึง คำกริยาวิเศษณ์ (Adverbs)

S-g หมายถึง คำนำหน้าอนุประโยค และอนุประโยค

2. คำจำกัดความ

ประโยค หมายถึง โครงสร้างทางภาษาศาสตร์ที่เป็นอิสระและไม่รวมอยู่
กับโครงสร้างไวยากรณ์อื่น ๆ ที่ยาวกว่า¹⁵

¹⁵Fries, The Structure of English (New York.: Harcourt, Brace and Company, 1952), p.21. "Each sentence is an independent linguistic form, not included by virtue of any grammatical construction in any larger linguistic form," summarized from Leonard Bloomfield's Language p. 170.

ประโยคอาจประกอบด้วยคำตั้งแต่หนึ่งคำขึ้นไป ตัวอย่างประโยคที่ประกอบด้วย คำคำเดียว ได้แก่ การร้องเรียก (Vocatives) เช่น Carol! Dad! Waiter! หรือการอุทาน เช่น Fire! Boy! หรือประโยคคำสั่ง เช่น Stop!

โดยทั่ว ๆ ไป ประโยคที่ประกอบด้วยคำมากกว่าหนึ่งคำขึ้นไป จะแยกออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ ๆ คือ ภาคประธาน (Subject) และภาคแสดง (Predicate) ตัวอย่างเช่น

Do you swim?

To advance was difficult, to retreat impossible.

He loved to study language.

โครงสร้างไวยากรณ์ (Grammatical Structure) หมายถึงหมู่คำที่มาเรียงกัน แล้วสื่อความหมายได้ และมีความหมายมากกว่าการใช้คำโดด ๆ เพียงคำเดียว โครงสร้างไวยากรณ์ประกอบด้วยคำชนิดต่าง ๆ (Parts of Speech) หรือคำที่เป็นหมวดต่าง ๆ (Form Classes) ในการที่จะเรียนรู้ความหมายของโครงสร้างไวยากรณ์แต่ละโครงสร้างนั้น ไม่จำเป็นต้องรู้ความหมายจากพจนานุกรมของคำต่าง ๆ แต่จะต้องรู้ว่าคำนั้น ๆ อยู่ในหมวดคำอะไร¹⁶

คำที่เป็นหมวดต่าง ๆ (Form-Class Words หรือ Parts of Speech) ฟรีช¹⁷ ได้กำหนดชนิดของคำเข้าเป็น หมวดต่าง ๆ โดยการทดลองกับกรวยประโยคทดลอง 3 กรวยประโยคคือ

Frame A The concert was good (always).

Frame B The clerk remembered the tax (suddenly).

Frame C The team went there.

¹⁶ Fries, The Structure of English, pp. 65 - 74.

¹⁷ Ibid., pp. 75 - 85.

คำที่อยู่ในหมวดเดียวกันจะสามารถใส่แทนที่กันได้ ในตำแหน่งเดียวกันของแต่ละกรอบประโยค
ทดลอง โดยไม่สูญเสียความหมายทางโครงสร้าง ฟริช ได้แบ่งคำออกเป็น 4 หมวด คือ

หมวดคำที่ 1 ได้แก่คำซึ่งสามารถปรากฏแทนที่คำ concert ใน
Frame A., Clerk และ tax ใน Frame B, และ team ใน Frame C. ได้
โดยไม่สูญเสียความหมายทางโครงสร้างไป

หมวดคำ ที่ 2 ได้แก่คำซึ่งสามารถปรากฏแทนที่คำ was ใน Frame A,
remembered ใน Frame B, และ went ใน Frame C ได้ โดยไม่สูญเสีย
ความหมายทางโครงสร้างไป

หมวดคำที่ 3 ได้แก่คำซึ่งสามารถปรากฏแทนที่คำ good ใน
Frame A ได้ และอาจปรากฏอยู่หน้าคำนามเพื่อขยายความให้ชัดเจนขึ้นก็ได้

หมวดคำที่ 4 ได้แก่คำซึ่งสามารถแทนที่คำ always ใน Frame A,
suddenly ใน Frame B และ there ใน Frame C

คำการยะ (Function Words) คือคำที่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์ ฟริช แบ่ง
คำการยะออกเป็น 15 กลุ่ม¹⁸ และ ฟรานซิส แบ่งออกเป็น 8 กลุ่มใหญ่กับกลุ่มเบ็ดเตล็ด
อีก 1 กลุ่ม¹⁹ ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยจะแบ่งคำการยะออกเป็น 5 ชนิด ตามที่โรเบิร์ต²⁰
แบ่งไว้คือ

1. คำนำหน้าคำนาม (Determiners) คือคำที่ปรากฏก่อนคำนาม
เช่น a, every, his, one, that, either, neither, some, few, each,
those เป็นต้น

¹⁸ Ibid., pp. 85 - 109.

¹⁹ W. Nelson Francis, The Structure of American English
(New York : The Ronald Press Company, 1958), pp. 427-428.

²⁰ Roberts, op.cit., pp. 91 - 92.

2. คำช่วยกริยา (Auxiliaries) แยกออกเป็น 3 ชนิดคือ²¹

ก. พวกริยาช่วยที่ใช้ได้กับคำกริยาทั่วไป (Modals) เช่น

can, could, may, might, will, would, must, dare, get, used เป็นต้น

ข. กริยาช่วย be กับ have ที่ใช้กับรูป past participle

ของกริยา

ค. กริยาช่วย be ที่ใช้กับกริยาที่ลงท้ายด้วย -ing

3. คำขยาย (Intensifiers) เป็นคำขยายคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ เช่น very, rather, too, really, quite, more, awfully เป็นต้น

4. คำบุรพบท (Prepositions) เป็นคำที่ใช้กับคำนามได้เหมือนคำนำหน้าคำนาม ซึ่งถ้ามีคำนำหน้าคำนามอยู่ด้วย คำบุรพบทจะอยู่ข้างหน้า และ โรเบิร์ตส์เรียกกลุ่มคำนามที่นำด้วยคำบุรพบทนี้ว่า กลุ่มบุรพบท (Prepositional Group)

5. คำนำหน้าอนุประโยค (Subordinators) เป็นคำที่อยู่หน้าอนุประโยคที่รวมกับประโยคแล้ว แล้วเป็นประโยคความซ้อน แต่ไม่ใช่คำสันธาน เช่น because, who, which, that เป็นต้น คำเหล่านี้อาจอยู่หน้าประธานหรือทำหน้าที่แทนประธานก็ได้ เมื่อคำนำหน้าอนุประโยคอยู่หน้าอนุประโยค โรเบิร์ตส์เรียกรวมกันว่า กลุ่มอนุประโยค (Subordinate Group)

คำนำหน้าคำนาม (Determiners) ตามความหมายเดิมหมายถึงเฉพาะ a, an, the ซึ่งเรียกว่า Articles เท่านั้น แต่ในวิทยานิพนธ์นี้มีขอบเขตรวมไว้ 3 ชนิด ตามที่ โอเวน ธรอมัส (Owen Thomas) กำหนดไว้คือ²²

²¹Owen Thomas แบ่งไว้คล้ายคลึงกัน ใน Transformational Grammar and the Teacher of English, (New York : Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1965), pp. 128 - 131.

²²Ibid., pp. 79 - 87.

1. Regular Determiners ^{ซึ่งแบ่งย่อยออกเป็น}

ก. Articles ได้แก่ a, an, the รวมทั้ง some, any, every, each

ข. Demonstratives ได้แก่ this, that, these, those

ค. Genitives ได้แก่ my, our, your, his, her, its, their, Nom+Z₃ (คือ nominal + 's) เช่น the boy's poem, Phil's poem

Regular Determiners ^{นี้จะปรากฏหน้านามได้เพียงตัวเดียวเท่านั้น}
 คำนามที่มี Regular Determiners นำหน้า 2 ตัว ถือเป็นโครงสร้างที่ผิดไวยากรณ์
 เช่น *a this boy, *this your girl. อนึ่ง นามบางคำอาจนำหน้าด้วย Regular
 Determiners ^{ที่เป็น} zero articles (∅) ก็ได้ เช่น ∅ men

2. Postdeterminers ^{ซึ่งแบ่งย่อยออกเป็น}

ก. Ordinals ได้แก่คำที่บอกลำดับทั้งหมด เช่น first, second, last, next, final ^{เป็นต้น}

ข. Cardinals ได้แก่คำที่บอกจำนวน เช่น one, two, several, many, few ^{เป็นต้น}

ค. Superlatives and Comparatives ได้แก่ more, most, fewer, fewest, less, least ^{เป็นต้น}

Postdeterminers อาจปรากฏร่วมกับ determiners ก็ได้ เช่น
 the first orange, those three status, some more gravy

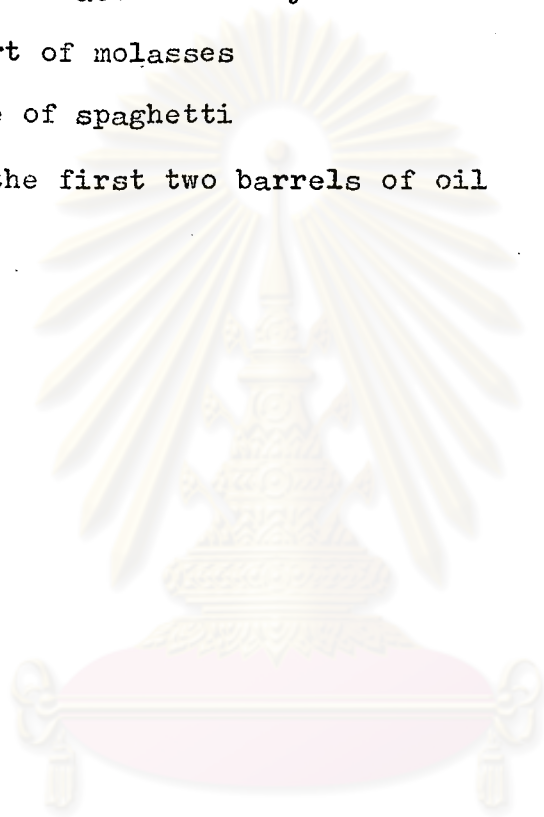
Postdeterminers อาจปรากฏร่วมกับ postdeterminers ^{ตัวอื่น ๆ}
 ก็ได้ เช่น the first two azaleas, the last several months

3. Predeterminers ประกอบด้วย Regular Determiners ^{และ}
 Postdeterminers และคำนามบอกปริมาณ (Nouns of quantity) เช่น

all of the emperors

some of the owls

most of my freckles
the first of those three bubbles
just the last two of my first five children
a quart of molasses
a mile of spaghetti
only the first two barrels of oil

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย